

ΑΠΟΔΟΜΗΜΕΝΟ ΨΗΦΙΔΩΤΟ

Ποιητική συλλογή

Ειρήνη Κτενίδου

ISBN: 978-618-00-5617-4

Πληροφορίες Βιβλίου

Συγγραφέας: Ειρήνη Κτενιδού

Τίτλος: Αποδομημένο Ψηφιδωτό

Έτος Έκδοσης: 2024

ISBN: 978-618-00-5617-4

Ιδιωτική Έκδοση Εκτός Εμπορίου

© Copyright 2024

Ειρήνη Κτενιδού

E-mail: eirinikt123@gmail.com

Το παρόν έργο προστατεύεται από την άδεια **Creative Commons Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Χωρίς Παράγωγα 4.0 Διεθνές (CC BY-NC-ND 4.0)**. Για να διαβάσετε τους πλήρεις όρους της άδειας, επισκεφθείτε:

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>

Με την επιφύλαξη παντός νομίμου δικαιώματος σύμφωνα με τους νόμους περί πνευματικής ιδιοκτησίας **N.2387/20 τροποποίηση 2121/1993** και τη **Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (N.100/1975)**.

Απαγορεύεται, χωρίς τη γραπτή άδεια του δημιουργού, η οποιασδήποτε μορφής αναπαραγωγή, αναδημοσίευση, αποθήκευση, μετάδοση, εκπομπή, μετάφραση, διασκευή ή άλλη προσαρμογή ολόκληρου του έργου αυτού ή ουσιώδους τμήματός του.

Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα

Το βιβλίο διανέμεται ελεύθερα και νόμιμα στο διαδίκτυο από τον δημιουργό του.

Περιεχόμενα

1. Η πτώση δεν είναι θάνατος.....σελ.5
2. Κρίκος σπασμένος σελ.7
3. Βιομηχανία νάρκισσων.....σελ.8
4. Θέλω να είμαι ο κυβερνήτης σελ.10
5. Artsy vibes σελ.12
6. Κουλτουριάρης κλαρινογαμπρός.....σελ.13
7. Ο κόσμος φορεί την ίδια μάσκα.....σελ.14
8. Μάσκες και σκιές σελ.16
9. Πόσα ; σελ.18
10. Εξομολόγησις του εγωισμού.....σελ.19
11. Σιωπηλές στρατιές.....σελ.20
12. Παρατημένο ποδήλατο.....σελ.21
13. Οι μαθητές σελ.23
14. Η ζεστασιά της μαύρης ψηφίδας.....σελ.24
15. Άναρχοι κώδικες.....σελ.27
16. Θέλω όρια για να νιώσω.....σελ.28
17. Για τον πλησίον σελ.30

Πρόλογος

Το *Αποδομημένο Ψηφιδωτό* αποτελεί τη φυσική συνέχεια της πρώτης μου ποιητικής συλλογής, *Ψηφιδωτό*. Σε αυτό το έργο, επέλεξα να παραθέσω τα ποιήματα που έχουν, κατά τη γνώμη μου, ένα πιο κοινωνικό, πιο καυστικό, πιο ακατέργαστα ωμό και αποδομητικό στοιχείο. Τα δύο έργα δημιουργήθηκαν παράλληλα, σε μια διαδικασία που διήρκεσε περίπου δύομισι χρόνια. Κατά τη διάρκεια αυτής της πορείας, ξεσκαρτάρισα παλιότερα ποιήματα, έκρινα ποια θα παρέμεναν και ποια θα απορρίπτονταν, και τελικά βρήκα το θάρρος να παρουσιάσω τη δουλειά μου σε άλλους. Ως άνθρωπος που συνηθίζει να αφήνει πράγματα στη μέση, η ολοκλήρωση αυτών των συλλογών αποτέλεσε ένα προσωπικό στοίχημα με τον εαυτό μου και μια εσωτερική μάχη με τον εγωισμό μου. Η έκδοση αυτών των ποιημάτων δεν είναι απλώς ένα τέλος, αλλά και μια αρχή, ένα βήμα για μένα προς την ειλικρίνεια και πραγματική αυτογνωσία.

Πιάσε το χέρι μου και γράψε...

Η Πτώση δεν είναι Θάνατος

*Η πτώση δεν είναι θάνατος,
είναι απλώς μια μετάβαση.
Από την επιφάνεια στην αλήθεια,
από το αναγκαίο στο απρόβλεπτο.*

*Κάθε κατακλίση
μια στιγμή ευκαιρίας,
μια αναγέννηση που παραμονεύει
στα βάθη του σκοταδιού.
Το τέλος είναι το σημείο
που συναντάμε το άπειρο.*

*Και αν το σκοτάδι μοιάζει με σιωπή,
δεν είναι παρά ο ψίθυρος της αρχής.
Μέσα στην πτώση, οι τοίχοι γίνονται γέφυρες,
και τα σπασμένα κομμάτια,
ψηφίδες για ένα νέο ψηφιδωτό.*

*Η ισορροπία δεν είναι σταθερότητα,
είναι χορός στο χείλος του χάους,
όπου κάθε βήμα προς το κενό
φέρει το θάρρος πιο κοντά στο φως.*

*Η πτώση δεν είναι ήττα,
είναι το κάλεσμα του βάθους,
εκεί που η ψυχή ανακαλύπτει
ότι το κενό δεν είναι τέλος,
αλλά ο καμβάς για μια νέα ύπαρξη.*

*Κι αν πέφτουμε, είναι γιατί
ο ουρανός μας θέλει ανάλαφρους,
απαλλαγμένους από το βάρος
που δεν είναι δικό μας να κουβαλάμε.*

*Η πτώση, αυτή η απρόβλεπτη κίνηση,
είναι το πρώτο βήμα του ανέμου,
που σηκώνει τα φτερά μας ψηλά,
εκεί όπου το άπειρο
δεν μας ζητά τίποτα,
παρά μόνο να τολμήσουμε να πετάζουμε.*

Κρίκος Σπασμένος

*Η αλυσίδα της κοινωνίας έσπασε,
ο κρίκος που συνέδεε τους ανθρώπους
τόρα μια αχρησιμοποίητη ιδέα.*

*Οι άνθρωποι ζούμε για τον εαυτό μας,
αναισθησία στις πληγές που αφήνουμε πίσω,
αναισθησία στην ανάγκη ενός άλλου μονοπατιού.*

*Ο καθένας καθρεφτίζεται στην ισορροπία του
ένας κόσμος που δεν συγχωρεί λάθη,
ένας κόσμος που επιβραβεύει μόνο το είδωλο.*

*Η αλυσίδα βαραίνει από την απουσία,
η έλλειψη ενώνει περισσότερους κρίκους
παρά η σύνδεση.*

*Ζούμε σαν ξένοι στη δική μας γη,
χτίζοντας τοίχους αντί για γέφυρες.
Οι λέξεις μας γίνονται βέλη.*

*Πόσο βάρος να αντέξει ένας κόσμος
που εξαντλεί τις δυνάμεις του πυρήνα της γης*

*Σπάσιμο
Διαίρεση και φόβος*

Βιομηχανία Νάρκισσων

*Μέσα σε καθρέφτες, στρέφουμε το βλέμμα,
στα είδωλα που πλάσαμε,
σε εικόνες που πουλιούνται.
Κάθε λάμψη μια υπόσχεση,
κάθε αντανάκλαση μια ψευδαίσθηση.*

*Βιομηχανία που παράγονται πρόσωπα,
όχι ψυχές,
Σμιλεύει μάσκες,
όχι αλήθειες.
Φτερά φτιαγμένα από ψέμα,
πετάμε πάνω από κενούς ουρανούς.*

*Γοητευμένοι από τις δικές μας σκιές,
απομακρυνόμαστε.
Μιλούμε μόνο για να ακουστούμε,
κοιτάμε μόνο για να δούμε τον εαυτό μας.*

*Το ψηφιδωτό της ύπαρξης,,
θρυμματίζεται σε άχρωμες εικόνες.
Οι ψηφίδες του δεν ενώνονται πια,
μα στέκουν διάσπαρτες,
καθρέφτες διαλυμένης αλληλεγγύης.*

*Και η ζωή προϊόν,
μια σειρά από στιγμές που πουλιούνται,
καρέ που ξεθωριάζουν στη διαδρομή,
αγνοώντας το βάθος.*

*Σε αυτήν την αλυσίδα παραγωγής
ποιός αληθινά ρωτά ποιος είσαι.
Το μόνο που ζητάνε*

*ότι φαίνεται καλύτερο
στους καθρέφτες.*

Μα η αντανάκλαση ποτέ δεν αγκαλιάζει.

*Και ο νάρκισσος, αν και πανέμορφος,
ζει μόνος του στο νερό,
μέχρι που το είδωλό του
χάνεται στα κύματα.*

Θέλω να Είμαι ο Κυβερνήτης

Θέλω να κρατώ το πηδάλιο,
να σχίζω το πέλαγος με τη θέλησή μου,
να χαράζω πορείες στο απέραντο κενό
χωρίς να με κρατά η γη.

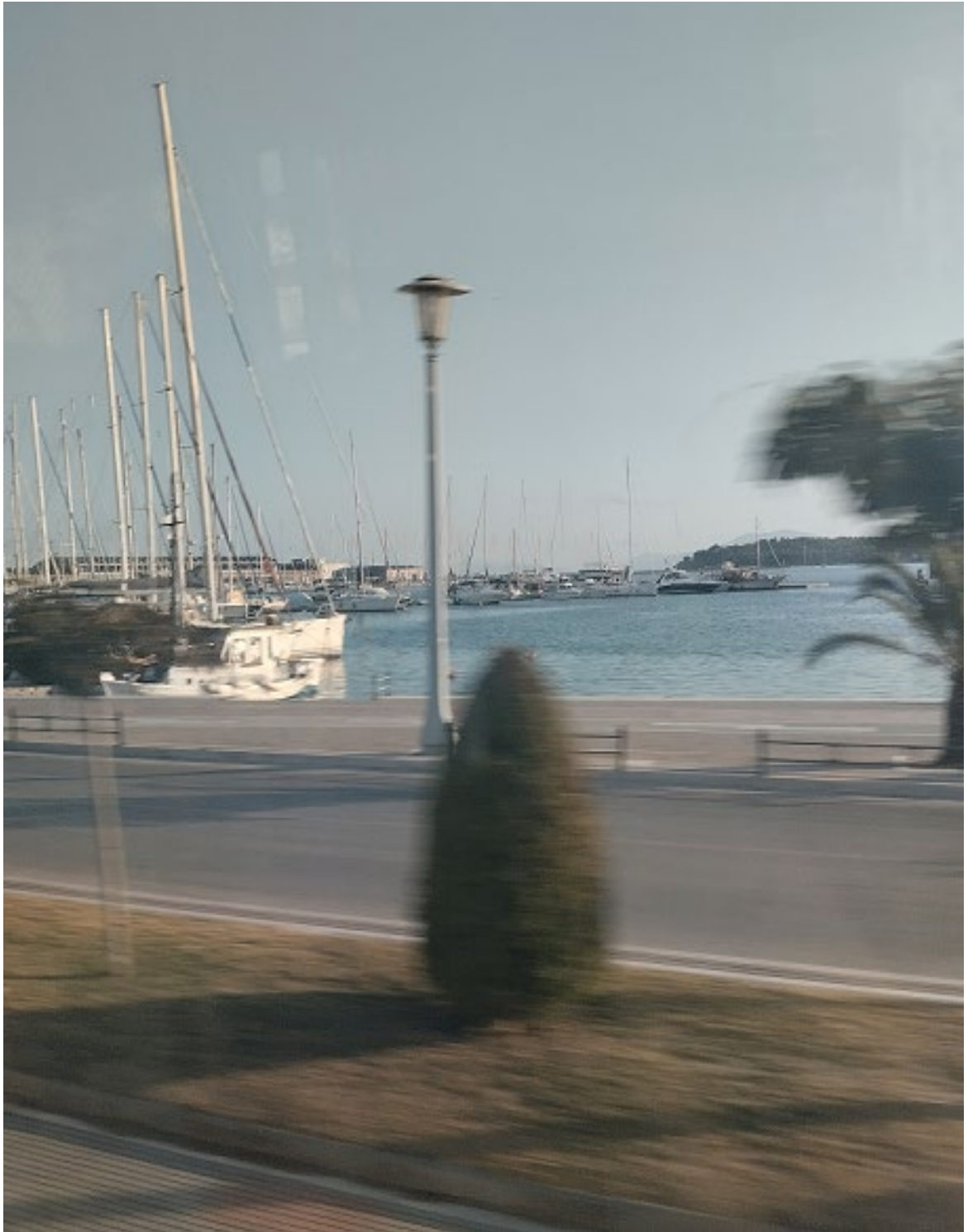
Οι αστέρες δείχνουν τον δρόμο,
μα δεν τους κοιτώ·
τα μάτια μου καρφωμένα στον ορίζοντα,
στο άπιαστο.

Καθένας μας, ένα πλοίο μόνο του,
κύματα που συγκρούονται χωρίς να ενώνονται,
σκέψεις που δεν φτάνουν ποτέ
σε ξένες ακτές.

Ο ωκεανός δεν μας γνωρίζει·
είμαστε γραμμές που σβήνουν
πριν ακόμα χαραχτούν,
κύκλοι που κλείνουν χωρίς μάρτυρες.

Θέλω να είμαι ο κυβερνήτης,
να νικήσω την αβεβαιότητα της πλεύσης,
αλλά τότε ο άνεμος υπακούει;
Ποιο κύμα με οδηγεί εκεί που θέλω;

Στο τέλος, η θάλασσα θα αποφασίσει.
Το πηδάλιο θα είναι μόνο ένας δείκτης,
όχι της πορείας, μα της ματαιότητας.
Κι ίσως τότε καταλάβω
ότι η ελευθερία δεν είναι μοναχή·
ροή, άφημα, μαζί.

Artsy Vibes

*Χρώματα ξεθωριασμένα,
σε καμβάδες μιας χρήσης.
Κορμιά γλυπτά από φως LED,
υπακούουν σε πρότυπα νεκρά,
σε αγάλματα που τρίζουν.*

*Γραμμές, αυστηρές και απόλυτες,
ακολουθούν τις τάσεις της στιγμής.*

*Η τέχνη, εμπόρευμα,
ένα ακόμη φίλτρο για την ψυχή,
ένα κάδρο χωρίς ουρανό.*

*Μάτια χωρίς βλέμμα,
αντικαθρεφτίζουν πόζες,
στιγμές που σβήνουν
πριν καν αποκτήσουν αλήθεια.*

*Η αισθητική, ένας λαβύρινθος,
γεμάτος λαμπερά σημάδια εξόδου,
που οδηγούν μόνο σε αδιέξοδα.*

Artsy vibes

χαμόγελο που δεν φτάνει ποτέ στα μάτια.

*Μια εποχή που αναζητά
την ομορφιά της εικόνας,
μα ξεχνά την αλήθεια του βλέμματος.*

Ποιος θυμάται το χρώμα του ονείρου?

*όλα είναι έτοιμα,
τυποποιημένα,
ζωγραφισμένα
με την υπογραφή της απουσίας μας.*

Κουλτουριάρης Κλαρινογαμπρός

Στο φόντο της πόλης,
κρυμμένος πίσω από κασμιρένιες γραβάτες,
ακουμπά τη σοβαρότητα
σαν να πατάει βότσαλα σε λιμάνι.

Η τέχνη του είναι πλαστική·
γραμμές χωρίς βάθος,
μια μάσκα από ποίηση
που ξεθωριάζει στον πρώτο ιδρώτα.

Ο κλαρινογαμπρός μιλά για τον Ντοστογιέφσκι
με το ένα χέρι στη φραπεδιά,
και το άλλο να γράφει τσιτάτα
σε κοινωνικά δίκτυα που ξεχάστηκαν.

Τι είναι βάθος,
αν όχι το ίχνος από παπούτσια Prada
σε λάσπη που ξεχνάς να καθαρίσεις;

Το κλαρίνο του παίζει μια νότα,
σαν ανάσα γεμάτη θράσος,
και το χαμόγελό του,
καλοσχηματισμένο,
δεν φτάνει ποτέ στα μάτια.

Ανάμεσα σε λαμπερά φώτα
και φωτογραφίες με φίλτρα,
χορεύει μόνος του.

Γιατί ο ρυθμός που λατρεύει
είναι το κενό που φωνάζει μέσα του.

Είμαστε όλοι ψεύτες.....

Ο Κόσμος Φορεί Την Ίδια Μάσκα

*Φοράμε την ίδια μάσκα,
μια μάσκα φτιαγμένη από εικόνες που δεν ανήκουν σε κανέναν,
από γραμμές που ακολουθούν μοτίβα που δεν τις είδαμε ποτέ να ολοκληρώνονται.*

*Η αλήθεια καλύπτεται με κάθε αναπνοή,
η εικόνα ξεθωριάζει καθώς μας καταπίνει ο χρόνος
και η πόλη, χτισμένη από βήματα που δεν έφτασαν ποτέ σε προορισμό,
στέκεται ακίνητη, αλαλάζοντας υποσχέσεις χωρίς αντίκρισμα.*

*Η ισότητα αναφέρεται σε λέξεις χωρίς βάρος,
μια υπόσχεση που αρνείται να πάρει μορφή.
Αυτή η λέξη χάνεται στον αέρα,
σκόνη που στροβιλίζεται σε σκιές.
Το φως που λέμε ότι μας ενώνει,
 φωτίζει μόνο καθρέφτες που φτιάχνουμε για τον εαυτό μας,
ενώ τα χέρια μας, τα οποία απλώνονται για να αγγίζουν,
 παραμένουν αιωρούμενα στον αέρα,
χωρίς να φτάνουν τον άλλον, χωρίς να αγγίζουν την πραγματικότητα.*

*Η μάσκα μας είναι ίδια για όλους,
αλλά πίσω της, τα πρόσωπα παραμένουν κρυμμένα.
Πλούσιοι, στο χρυσό τους πέπλο,
αντικρίζουν τον κόσμο σαν μέσα από γυάλινη σφαίρα.
Ραγισμένοι στις γωνίες του δρόμου,
δεν αγγίζουν την κορυφή που φαντάζουν να φτάνουν.
Αλλά κανείς δεν ακούει τις φωνές που ξεκινούν από το έδαφος,
κανείς δεν βλέπει τα βλέμματα που ψάχνουν απεγνωσμένα την πραγματικότητα.*

*Η φωνή του κόσμου μας ξεχνιέται,
χάνεται σε λαβύρινθους χωρίς έξοδο,
σε θορύβους που δεν φτάνουν ποτέ να ακουστούν.
Και η έννοια που επαναλαμβάνουμε αδιάκοπα,*

*κρύβεται πίσω από τα μολυσμένα λόγια της επιτυχίας.
Η φωνή μας, ο κόσμος μας, σιωπάει κάτω από το βάρος των υποσχέσεων που σβήνουν.*

*Πόσο εύκολο είναι να αναφωνούμε,
όταν η αλήθεια είναι χαμένη σε ρωγμές του θεάματος,
όταν το φως που αναδύεται από την κορυφή
δεν φτάνει ποτέ στον πυθμένα, δεν φτάνει ποτέ στους καταθλιμμένους.*

*Γιατί το φως δεν είναι ίδιο για όλους,
και η μάσκα, αν και κοινή,
παραμένει η πιο σφιχτή φυλακή που φοράμε,
κρύβοντας το πρόσωπο του κόσμου μας,
ένα πρόσωπο που ποτέ δεν αντικρίσαμε κατάματα.*

*Και έτσι πορευόμαστε,
με τα μάτια στραμμένα ψηλά,
μα χωρίς ποτέ να βλέπουμε την αλήθεια στα πόδια μας.*

*Η λέξη παραμένει κενή,
μια υπόσχεση που αναβάλλουμε,
μια μάσκα που ποτέ δεν καταλαβαίνουμε
ως το βάρος που κουβαλάμε.*

Μάσκες και Σκιές

*Η μάσκα του άλλου είναι σκιά,
που παραμένει, αόρατη,
στα πρόσωπα που κρύβονται πίσω της.*

*Ο κόσμος έγινε ψηφιδωτό,
κάθε κομμάτι του ξεχωριστό,
κάθε κομμάτι έτοιμο να σπάσει.*

*Η απόσταση έγινε το σύμβολο,
ο φόβος του άλλου το μέτρο
που καθορίζει το βλέμμα μας.*

*Είναι απλή η αλήθεια:
φοβάμαι την εικόνα που βλέπω,
φοβάμαι το πρόσωπο που δεν ξέρω.*

*Εμείς, με μάσκες που παραμορφώνουν
τα όρια του προσώπου,
ψάχνουμε για την αλήθεια,
τη χαμένη ουσία πίσω από το αόρατο.*

*Ιός, σαν αόρατο νήμα,
υφαίνει την ανασφάλεια στις ζωές μας,
μα η απειλή
η αντανάκλαση
του βαθύτερου φόβου μας,
απομόνωσης που χτίσαμε*

*Κοινωνία, γεμάτη μάσκες,
η ίδια μάσκα για όλους,
όμως τα πρόσωπα είναι διαφορετικά.*

*Στο κενό της μάσκας
αναδύεται ο φόβος,
κι εμείς προσπαθούμε να τον καλύψουμε
με κάθε κομμάτι του ψηφιδωτού
που καταρρέει στον άνεμο του αδιέξοδου.*

*Προσπαθούμε να γιατρέψουμε
με μάσκες, αποστάσεις,
χωρίς ερωτηματικό
αν είμαστε εμείς οι ίδιοι
αιτία αρρώστιας.*

Πόσα ;

*Από τις σπασμένες αλυσίδες,
από τα παντζούρια που κρύβουν το φως,
ψάχνουμε πόσα κομμάτια
μπορούν να ενώσουν τη σιωπή.*

*Πόσα χέρια χρειάζονται
για να σηκώσουν έναν κόσμο;
Χέρια γεμάτα πληγές,
ή χέρια που γνωρίζουν την ελπίδα,
όταν σιωπούν;*

*Χέρια που κράτησαν το άπιαστο,
που έγιναν γερά και εύθραυστα μαζί,
και τώρα κουβαλούν
το βάρος της σιωπής
που τρεμοπαίζει στα βλέμματα.*

*Πόσα λόγια χρειάζονται
για να γεμίσουν τα κενά;
Πόσα "ίσως" χρειάζονται
για να γίνουν "ναι";
Πόσα "όχι" χρειάζονται
για να σπάσουν την αλυσίδα;*

*Πόσα χέρια, πόσα λόγια,
πόσα σώματα;
Αλλά τελικά, δεν είναι
τα πόσα που μετράνε,
αλλά το φως που αφήνουν πίσω τους
όταν σηκώνονται.*

Εξομολόγησις του Εγωισμού

Ποιος είναι ο εγωιστής;

*Εκείνος που διαρκώς κυνηγά, με άπληστη ματιά,
να αρπάζει το επόμενο, το καλύτερο, το πιο λαμπερό,
χωρίς να κοιτάζει πίσω, χωρίς να μετρήσει τίποτα,
χωρίς να ζυγίσει τις απώλειες, πληγές που αφήνει στο πέρασμά του;*

*Ή μήπως εκείνος που ζητά να αγαπηθεί,
να κατανοηθεί, να επαινεθεί,
να γίνει ο ήρωας της δικής του ιστορίας,
χωρίς να αντιληφθεί ότι είναι παγιδευμένος
στον ιστό του "εγώ", χωρίς να γνωρίζει
ότι το αληθινό νόημα της ύπαρξής μας είναι το "εμείς";*

Υπάρχει διαφορά ανάμεσα στους δύο;

*Εγώ, μοχθώντας να κρύψω τις αδυναμίες μου πίσω από το προσωπείο της δύναμης,
αρνούμαι να παραδεχτώ ότι χρειάζομαι τους άλλους,
εσύ, που αναζητάς την αποδοχή,
πιστεύοντας πως το να σε αγαπούν είναι η αξία σου,
ύψιστο επίτευγμα, σύμβολο της ολοκλήρωσης;*

Ποια η αληθινή παγίδα;

άρνηση να δούμε πέρα από τον εαυτό μας;

Να μην τολμήσουμε να αναγνωρίσουμε την ανάγκη για τους άλλους,

*Στον κόσμο του "εγώ", κλεινόμαστε,
φυλακισμένοι στην αέναη αναζήτηση για αυτοεκτίμηση,
για αποδοχή, για ψευδαίσθηση ότι μπορούμε να υπάρξουμε μόνοι,
χωρίς το βάρος του άλλου, χωρίς τις πλάτες του.*

Σιωπηλές Στρατιές

*Η σιωπή είναι η πιο δυνατή φωνή
στους δρόμους όπου το άγνωστο διαμορφώνει την πραγματικότητα.*

*Οι στρατιές της αδικίας δεν φωνάζουν,
είναι απλώς η ανάσα που ακούμε, πίσω από τα λόγια.*

*Δεν υπάρχει πόλεμος ορατός,
μόνο η αναμονή της κατάρρευσης της μορφής,
η υποταγή που ριζώνει σε κάθε σημείο.*

*Η αόρατη κίνηση δεν έχει όνομα,
ούτε φόβο, ούτε μορφή,
απλώς υπάρχει.*

*Σέρνεται μέσα από τη σκιά της στιγμής,
σε έναν κόσμο που κανείς δεν τολμά να κοιτάζει κατάματα.*

*Η φωνή τους είναι τόσο απλή,
που κανείς δεν τη βλέπει,
το σώμα τους τόσο ήσυχο,
που περνά αδιάφορα από τις αδιάφορες οθόνες.*

*Είναι η σιωπή που γεμίζει τα κενά,
η απουσία που μιλάει δυνατά μέσα στην καθημερινότητα.*

*Δεν απαιτούν αναγνώριση,
γιατί δεν χρειάζονται τίποτα,
εκτός από την παρουσία τους,
που γίνεται μια σιωπηλή επανάσταση.*

*Οι στρατιές αυτές δεν εξαντλούνται,
δεν καταρρέουν,
μόνο συνεχίζουν να περνούν,
χωρίς να αφήνουν ίχνη,
στο πέρασμα τους αφήνοντας το ερώτημα:*

*"Αν δεν μας βλέπετε,
υπάρχουμε ακόμη;"*

Παρατημένο Ποδήλατο

Το ποδήλατο στέκεται εκεί,
    ξεχασμένο,
κάτω από τον ήλιο που το καταπίνει.
Οι τροχοί του σφιγμένοι στην ανυπομονησία,
    μα η κίνηση δεν έρχεται πια.
Η αλυσίδα του δεν βρίσκει δρόμο.
    Δεν έχει χρώμα.
    Απλώς υπάρχει.

Κανείς δεν το βλέπει,
    κανείς δεν το σκέφτεται.
    Η πόλη περνά
με την αναζήτηση της τελειότητας
    στα χείλη όλων,
και το ποδήλατο περιμένει,
σε μια ατέλειωτη ακινησία,
    να το θυμηθεί κάποιος,
    να το παρατηρήσει,
να το σπρώξει ξανά στον δρόμο.

Το μυαλό τρέχει,
ο χρόνος, λέει, είναι περιορισμένος,
τα βήματα γίνονται πιο γρήγορα,
    οι ώρες πιο πυκνές.
    Η αυτοφροντίδα θεότητα,
το πνεύμα ξεδιπλώνει τις δικές του ανάγκες,
    ενώ ο κόσμος γύρω απλώνεται
όπως ένα παρατημένο ποδήλατο
    στον ίσκιο της αδιαφορίας.

Ο άλλος είναι εκεί,
    η αλήθεια του αόρατη,
μέσα σε αμέτρητες ώρες αυτοκριτικής,

*μια εικόνα που ξεθωριάζει,
ένας άνθρωπος που δεν τολμά να σταματήσει.
Η ταχύτητα αυτοβελτίωσης, δι
τον καθιστά μόνιμο ταξιδιώτη
σε δρόμους που δεν ξέρει καν να υπάρχουν.*

*Και το ποδήλατο παραμένει
χωρίς στόχο, χωρίς προορισμό,
ένα όνειρο που δεν ολοκληρώθηκε,
ενώ οι άνθρωποι ψάχνουν μόνο για εαυτούς.*

Οι Μαθητές

*Είμαστε οι ψηφίδες,
οι γραμμές ενός αόρατου χάρτη,
σε κάθε βήμα μας, ένα κενό γεμίζει,
σε κάθε στιγμή, μια θέση καταλαμβάνεται.*

*Η δύναμή μας είναι εκεί,
όπου το άγνωστο γίνεται γνώριμο,
στο χέρι που σηκώνει το βάρος
χωρίς να το μετρά.*

*Δεν απαιτείται κανείς να δει
τι είναι αυτό που κάνουμε,
ούτε να το ορίσει,
για να καταλάβει ότι είναι εκεί.*

*Τα μάτια μας βλέπουν με άλλους τρόπους,
τα χέρια μας γράφουν διαφορετικές γραμμές,
όμως κάθε μας αναπνοή
συνθέτει την εικόνα ενός κόσμου που συνεχώς αλλάζει.*

*Περπατάμε σε μονοπάτια
που δε φαίνονται στους άλλους,
μα το αποτύπωμά μας
θα μείνει για πάντα,
σε έναν χάρτη χωρίς όρια.*

*Είμαστε οι ψηφίδες,
μικρές και μεγάλες,
που μαζί δημιουργούμε το σχέδιο
του αύριο που ήδη υπάρχει,
ακόμα κι αν δεν το βλέπει κανείς.*

Η Ζεστασιά της Μαύρης Ψηφίδα

*Στην καρδιά της νύχτας,
μια μαύρη γάτα κινείται αθόρυβα,
σαν το άγγιγμα του παράπτωματος,
που σιγοκαίει στο περιθώριο της συνείδησης.
Η παρανόηση, αυτή η σκοτεινή φωτιά,
είναι η μαύρη ψηφίδα
που διεισδύει στον καμβά μας,
αναταράσσοντας τις ισχυρές γραμμές της αλήθειας.*

*Η γάτα γυρίζει, τα μάτια της
αντικρίζουν το κενό με μια άγνωστη σοφία,
είναι η ίδια η αποκάλυψη
που δεν παραδέχονται οι λέξεις,
ένα αίσθημα που διαφεύγει την σύλληψη,
όπως η ζεστασιά του κενού,
μια πρόσκληση να αφήσουμε την ατέλεια να υπάρξει.*

*Η σκοτεινιά της περνά ανυπόφορη,
αντιμέτωπη με την αυστηρότητα της ύπαρξης,
και η παγίδα της, η εξίσωση χωρίς λύση,
είναι ο χώρος όπου αναδύεται το νέο φως.
Η μαύρη ψηφίδα, κυκλική και στιλπνή,
είναι μια αίσθηση αινίγματος,
όπου ο χρόνος συμπυκνώνεται
και αναπνέει βαθιά στον σφιχτό κύκλο της εμπειρίας.*

*Δεν είναι πτώση,
αλλά το όριο της κίνησης,
το σημείο που συγκρούονται οι διαδρομές
των αδιεξόδων και των αποφάσεων,
εκεί που το αδύνατο γίνεται αναγκαίο,
και η αλήθεια αναδύεται
όχι από την ελπίδα,*

*αλλά από την ανάγκη για αποδοχή
του ατελούς εαυτού,
που αναστενάζει στην απαλή ζεστασιά
της μαύρης ψηφίδας.*

Αναρχοι Κώδικες

*Οι κώδικες, διαλυμένοι στον αέρα,
χωρίς όρια, χωρίς σχήματα,
ανέγγιχτοι, σχεδόν ανύπαρκτοι.*

*Ανατομία χωρίς σώμα,
σχέδια που ποτέ δεν αναγνωρίστηκαν,
μονοπάτια που χάνονται πριν καν ακουστούν.*

*Το "σωστό" μοιάζει με ξένο λόγο,
για ανάμνηση από άλλους καιρούς,
που δεν βρίσκει έδαφος στον χορό του χάους.*

*Όλα υγρά, όλα ελαστικά,
το σύμπαν μας, όχι πια μια σταθερά,
αλλά μια θολή μάζα που ρέει.*

*Ελευθερία χωρίς τη σημασία της,
και κάθε βήμα παρασύρει το προηγούμενο,
χωρίς να έχει νόημα η αναχώρηση ή η επιστροφή.*

*Οι γραμμές, που άλλοτε χώριζαν,
τώρα απλώς αχνίζουν, ξεθωριάζουν,
θρόισμα αέρα σε ανοιχτό παράθυρο.*

*Και εμείς, σκιά του παλιού κόσμου,
αναζητούμε το κέντρο στον κυκεώνα,
να γυρίσουμε πίσω, αλλά προς ποιο σημείο;*

*Η αλήθεια μας είναι θραύσματα,
αφημένα στο ρεύμα των αόριστων κατευθύνσεων.*

*Ένα τεράστιο παιχνίδι,
όπου κανείς δεν κρατά το τιμόνι,
μόνο κοιτάμε, περιμένοντας την επόμενη διαστρέβλωση.*

Θέλω όρια για να νιώσω

*Το ποτάμι ρέει αδιάκοπα,
κι εγώ, ένας κόκκος στον αφρό του.*

*Ψάχνω την όχθη –
μια γραμμή που να κρατήσει τη σιωπή.*

*Χωρίς περίγραμμα,
το φως διαλύεται.
Γίνομαι διαφανής,
χάνομαι στο απέραντο.*

*Θέλω να δω το ίχνος μου,
ένα σημάδι στο χώμα,
εκεί που τα βήματα σταματούν
και ξεκινά η μορφή.*

*Οι σκιές μου με περιφράζουν·
χτίζουν τοίχους,
όχι φυλακές,
αλλά καθρέφτες
που δείχνουν ποιος είμαι.*

*Το απέραντο με καλεί,
μα δεν το αντέχω.
Μου χρειάζεται το τέλος·
όχι σαν θάνατος,
αλλά σαν αρχή.*

*Κι αν οι άλλοι με κοιτούν
από τα δικά τους όρια,
ψηθυρίζω:
δώστε μου το βάρος της γραμμής
για να νιώσω.*

*Μια στιγμή σταθερή,
ένας κορμός να κρατήσω,
για να μην παρασυρθώ
όπως φύλλο
που χάνεται στο ρεύμα.*

Για τον πλησίον

Προσπαθώ να σ' αγαπώ,
και αναρωτιέμαι αν η λέξη αυτή έχει βάθος,
ή αν είναι απλώς ένας ήχος,
ένα φως που σβήνει προτού φτάσει,
μια φιλοδοξία που γεμίζει το κενό
με ψευδαισθήσεις και υποσχέσεις αόριστες.

Προσπαθώ να σ' αγαπώ,
να καταλάβω αν η αγάπη είναι πράξη ή ροή,
αν είναι το μονοπάτι που ακολουθούμε
ή ο προορισμός που πάντα αναβάλλουμε.
Μήπως είναι απλώς μια απάντηση
που δεν λέγεται ποτέ με λέξεις,
αλλά αιωρείται σαν μια σιωπή,
πιο βαριά από όλα όσα δεν ειπώθηκαν;

Προσπαθώ να σ' αγαπώ,
αλλά ο κόσμος γύρω θολώνει,
όπως το πρόσωπο σου,
αλλά και το δικό μου,
σε έναν καθρέφτη που ψεύδεται.

Προσπαθώ να σ' αγαπώ,
μα η εικόνα σου συνεχώς μεταλλάσσεται,
γίνεται πρόσωπο, γίνεται σκιά,
γίνεται χρώμα , ψηφίδα.

Και όμως, αναρωτιέμαι,
ίσως δεν είναι τόσο το να σ' αγαπώ,
όσο το να μάθω να αγαπώ την αβεβαιότητα,
την ατέλεια της στιγμής
που συνδυάζει ελπίδα και άρνηση
σε μια συνεχιζόμενη πορεία
χωρίς γραμμές ή όρια.

*Προσπαθώ να σ' αγαπώ,
χωρίς να γνωρίζω τι σημαίνει αυτό.
Θέτω μαθηματικά, η αγάπη δεν είναι τίποτα άλλο
από την αέναη αναζήτηση του άλλου
σε ένα όριο που ποτέ δεν φτάνεις.
Η κίνηση της ψυχής προς το άγνωστο,
και η ανάγκη να γίνουμε κοινωνία
να επιβιώσουμε στο χάος της αβεβαιότητας.*

Επίλογος

Θέλω κάτι φωτεινό,

αλλά για να υπάρχει

σύνολο

πρέπει πάντα

ένα ψηφίο να λείπει.

Να ζει με ταπεινότητα....